

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ‘ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Act 1:3

Explicatio en applicatio (§01. 07.03).

We komen nu tot de explicatio en applicatio van Act.1:3. De tekst daarvan luidt: *‘Aan welke Hij ook, nadat Hij geleden had, Zichzelf levend vertoond heeft, met vele gewisse kentekenen, veertig dagen lang, zijnde van hen gezien, en sprekende van de dingen, die het Koninkrijk GODS aangaan.’*

Aan welke Hij ook (§01.07.03.01).

Wie Act.1:1-3 aandachtig leest, zal het duidelijk zijn, dat Act.1:1 doorloopt in Act.1:2 en in Act.1:3. Met andere woorden, zij die hier genoemd worden met “aan welke”, zijn de uitverkoren apostelen van Act.1:2, aan wie de HEERE JEZUS bevelen heeft gegeven door GOD de HEILIGE GEEST. Merk op dat de Opstanding van de HEERE JEZUS het grote feit is waarop de waarheid van het Evangelie is gegrond. Daarom begint Lukas zoals hij in deze eerste drie verzen van zijn tweede boek begint.

Want deze apostelen waren de oor- en ooggetuigen van CHRISTUS’ Woord en werk van af het begin. Ze hebben het eerst zelf mogen ervaren wat het voor hen betekent dat CHRISTUS is opgestaan en welk een kracht dat geeft voor hun hart en leven. Alleen op die manier konden ze het ook anderen doorgeven (Mk.16:14; J.20:19; J.20:21; Act.10:41; 1K.15:5). Daar schuilt dus een bedoeling van GOD Zelf achter.

Gaat het zo ook niet vandaag de dag wanneer een zondig mens verwaardigd wordt tot het prediken van GODS Woord? Voordat zo’n mens één woord kan uitbrengen, dient hij het eerst aan zijn ziel te hebben ervaren wat het voor hem zelf betekent dat CHRISTUS is opgestaan en wie de HEERE JEZUS voor hem is. Zonder deze bevindelijke geloofskennis kan hij nooit het Evangelie preken met bevel van geloof en bekering.

Nadat Hij geleden had (§01.07.03.02).

Deze woorden leggen de nadruk op het gegeven dat de prediking van de apostelen en van allen, die door de HEERE Zelf geroepen zijn, een prediking is van kruis en opstanding. Paulus gaat ons daarin voor wanneer hij de Korinthiërs voorhoudt: *‘Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan JEZUS CHRISTUS, en Dien gekruisigd’* (1K.2:2).

Zonder het Kruislijden van CHRISTUS is Zijn opstanding van nul en generlei waarde. Wie het kruis veracht, kan met de opstanding niet uit de voeten. Wie niet weet waarom CHRISTUS moest worden gekruisigd, is Zijn opstanding voor hem een ijdel verhaal. Dat CHRISTUS moest lijden en sterven aan het kruis tot onze rechtvaardigmaking, gelooft dat Hij ook moest

opstaan uit de dood tot onze heiligmaking. Anders zou ons geloof geen vrucht kunnen dragen. Het één heeft alles te maken met het ander. Werkelijk, de inhoud van alle prediking is het lijden en de Opstanding van CHRISTUS. Dat is het geloof dat de wereld overwint. En zonder dit geloof is het onmogelijk GOD te behagen.

Zichzelf levend vertoond heeft (§01.07. 03.03).

De waarheid van de Opstanding van onze HEERE JEZUS CHRISTUS moet steeds opnieuw worden gepredikt, omdat wij van die vergeetachtige mensen zijn. Want we niet moeten vergeten, vergeten we. En wat we wel moeten vergeten, vergeten we niet. Een en ander is het gevolg van onze zondeval. De wereld vraagt bewijs van de Opstanding van CHRISTUS, omdat voor haar dood ook dood is. Neen, zegt de Kerk: dood is niet dood, want CHRISTUS is waarlijk opgestaan. Wilt u bewijs? Hier hebt u het: Kijk maar naar deze apostelen! Zij zijn het levende bewijs!

De levende Heiland heeft Zich aan hen levend laten zien. Wie alle vier evangeliën leest, komt tot de ontdekking, dat in alle vier, onafhankelijk van elkaar, CHRISTUS Zich niet minder dan elfmaal duidelijk aan hen heeft laten zien dat Hij leeft; dezelfde JEZUS, Die geleden en gestorven is! Zie Mt.28:1-10; Mt.28:11-15; Mt.28:16-20, Mk.16:14, L.24:30-49; Mk.16:1-8 en L.24:1-12; Mk.16:9-11 en J.20:11-18, Mk.16:12-13 en L.24:13-33; L.24:34-35 en J.21:15-19; J.20:24-31; J.21:1-14; en 1K.15.

Met vele gewisse kentekenen (§01.07.03.04).

Konden de apostelen zich niet vergissen? Ze waren eerlijke mannen. En ook de vrouwen, aan wie CHRISTUS Zich levend vertoond heeft, waren eerlijk. Maar toch! Ze hebben het goed bedoeld, maar hebben ze zich niet laten bedriegen, omdat ze het zo graag hadden gewild dat hun Heiland en Meester zou leven? Is er geen sprake van een geestelijke opstanding?

Neen, toch niet! Wie de moeite neemt om bovenstaande Schriftplaatsen aandachtig te lezen, ziet de vele gewisse kentekenen, waarmee CHRISTUS Zich lichamelijk heeft laten zien, duidelijk voor ogen geschilderd. De tekenen in Zijn handen. De tekenen in Zijn voeten. Het teken in Zijn zijde. Enzovoorts.

Niemand kon zich erin vergissen, die deze kentekenen heeft gezien. Gelet ook op het feit dat de levende CHRISTUS een stuk van een gebraken vis en van honigraten voor hun ogen at, spreekt boekdelen (L.24:41-43). Hij is waarlijk opgestaan en bepaald geen spooksel! De kentekenen zijn inderdaad wis en waarachtig.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ‘ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Act 1:3

De vraag doet zich hierbij voor, of de HEE-RE JEZUS ook vandaag Zich met vele gewisse kentekenen openbaart aan Zijn gelovigen. En het antwoord daarop, gelet op het geheel van de Schrift, luidt, dat dit inderdaad het geval is.

Kijk maar naar de sacramenten van de Heilige Doop en het Heilig Avondmaal. Let op het feit dat elke zondag en ook door de week op alle mogelijke manier GODS Woord verkondigd wordt aan jong en oud door GODS getrouwe knechten of door ieder die daartoe geroepen is. Ook al gebeurt dat via allerlei moderne middelen die in deze tijd voorhanden zijn.

We mogen ook denken aan allerlei persoonlijke en pastorale gesprekken, al dan niet afgesproken. Of ook aan woorden des HEEREN die kinderen van GOD in het binnenste van hun hart ontvangen hebben. Vanzelfsprekend dienen we al deze gewisse kentekenen te toetsen aan GODS Woord, want anders hebben ze geen dageraad (Is.8:20).

Veertig dagen lang (§01.07.03.05).

Deze tijdsaanduiding geeft de periode te kennen tussen de Opstanding en de Hemelvaart van CHRISTUS, waarover later in Act.1 wordt geschreven (Act.1:9). In die periode heeft CHRISTUS Zijn elf leerlingen veel geleerd, zoals we verder in deze Bijbelstudie zullen bespreken. Want de levende Heiland is door hen gezien. Hij heeft met hen gesproken over de zaken, die het Koninkrijk GODS betreffen. Zaken waarover zij aan Hem vragen stellen, die voor Israël van levensbelang zijn (Act.1:6).

Het getal “veertig” heeft in de Bijbel een bijzondere waarde. Een voorbeeld daartoe is het feit dat ten tijde van de zondvloed de HEERE veertig dagen en veertig nachten liet regenen (Gn.7:4, 12).

Een ander voorbeeld is Mozes. Veertig dagen en veertig nachten was hij op de berg om de stenen tafelen, de tafelen des verbonds, van de HEERE te ontvangen. Daarbij onthield hij zich van brood en water. Hij werd door GOD Zelf onderhouden. Zelf geeft hij te kennen dat dit geschiedde om al de zonde van het hardnekkige volk waarmee zij GOD tot toorn hadden verwekt vanwege hun aanbidding van het gouden kalf (Dt.9:9 en 18).

Een ander voorbeeld is Elia bij de berg Horeb. Hij had koning Achab en zijn vrouw Izebel met het volk Israël het nutteloze van de stomme beelden van Baäl en Astar-te verstaan gegeven. Maar nu vlucht hij voor Izebel, die hem naar het leven staat, de woestijn in. Hij is moedeloos en denkt dat zijn reformatiearbeid tevergeefs is en wil sterven. Maar dan openbaart de HEERE Zich

aan hem via een engel; en wel tot tweemaal toe. Want er is een koek, op kolen gebakken, en een fles water. En de engel zegt: Sta op en eet. Want de weg zou teveel voor u zijn. En door de kracht van die spijs en drank loopt Elia veertig dagen en veertig nachten naar de berg Horeb waar GOD Zich aan hem bekend maakt.

En dat doet de HEERE niet in een grote en sterke wind, niet in een aardbeving, en niet in een vuur, maar in het suizen van een zachte stilte. Zo openbaart GOD Zich aan Zijn knecht en antwoordt op Elia's klacht, dat het volk GODS verbond verlaten, GODS altaren afgebroken en GODS profeten met het zwaard gedood hebben terwijl Elia denkt dat hij alleen is overgebleven.

Maar Elia vergist zich. Hij ziet in zijn moedeloosheid alleen op zichzelf. Hij rekent niet met GOD, Die er nog zeven duizend in Israël heeft doen overblijven. Elia moet leren tellen, zoals GOD telt. Zo kan hij verder in de kracht die GOD verleent (1Rg.19).

En derde en laatste voorbeeld is de HEE-RE JEZUS tijdens Zijn menswording, toen Hij, nadat Hij gedoopt was door Johannes de Doper, verzocht werd door de duivel, toen de HEILIGE GEEST Hem in de woestijn had gevoerd. Dan lezen we in Mt.4:2: *‘En als Hij veertig dagen en veertig nachten gevast had, hongerde Hem ten laatste.’* Zo betaamde Hem al GODS gerechtigheid te vervullen.

Misschien duurt het wel een poos wanneer GOD Zich openbaart aan uw ziel. Maar vertrouw op Hem; en zo Hij vertoeft, verbeid Hem, want Hij zal gewisselijk komen, Hij zal niet achterblijven (Hab.2:3; H.10:37).

Zijnde van hen gezien (§01.07.03.06).

De opgestane CHRISTUS is door Zijn jongeren gezien in de periode voor Zijn Hemelvaart. We wezen er al op toen we in deze studie benadrukten, dat Hij Zichzelve levend aan hen vertoond heeft. Dit zien van de elf discipelen, die tot het apostelambt uitverkoren zijn, gaat dus in eerste instantie niet van hen uit maar van de opgestane HEERE Zelf.

Het leert ons duidelijk dat alle openbaring van GOD niet van ons maar van GOD uitgaat. Dat geldt ook voor het heden en tot in eeuwigheid. Het participium (deelwoord) in het Grieks duidt een handeling aan die voortduurt. GOD is nu en altijd de Eerste. En het is alleen genade wanneer een gelovige deze zaak ontvangen mag. Dat hij vertrouwen mag dat GOD met hem bezig is en bezig blijft.

En sprekende van de dingen (§01.07.03.07).

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ‘ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Act 1:3

De openbaring van de levende CHRISTUS gaat ook gepaard met het Woord van CHRIS-TUS. Dat Hij spreekt. En dat is een bijzondere genade. En dat geldt niet alleen voor de tijd van de Handelingen der apostelen maar voor nu en in de toekomst. Daar wijst het Griekse participium op. Het is waar wat Psalm 85, berijmd, zingt, namelijk dat GOD *gewis spreekt tot elk die voor Hem leeft, namelijk Zijn gunstgenoot, van blijde troost en vrede, mits hij niet meer op het spoor der dwaasheid treedt*. Verstaan we dit spreken GODS in Zijn Woord voor ons eigen hart en leven?

Die het Koninkrijk GODS aangaan (§01.07.03.08).

Waarover heeft de opgestane CHRISTUS met Zijn discipelen gesproken in deze veertig dagen? Over de dingen, die het Koninkrijk GODS aangaan. Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament wordt dit Koninkrijk GODS, dat is het rijk waarvan GOD Koning is, duidelijk onder woorden gebracht.

Allereerst op dit punt een voorbeeld uit het Oude Testament: Tegenover koning Nebucadnezar van het machtige Babylonische wereldrijk getuigt Daniël van dit Koninkrijk GODS, wanneer hij voor deze koning diens droom over het beeld uitlegt.

We lezen daarover in Dn.2:44-45: *‘Doch in de dagen van die koningen zal de GOD des hemels een Koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen, en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan. Daarom hebt gij gezien, dat uit den berg een steen zonder handen afgehouden is geworden, die het ijzer, koper, leem, zilver en goud vermaalde; de grote GOD heeft den koning bekend gemaakt, wat hierna geschieden zal; de droom nu is gewis, en zijn uitlegging is zeker.’*

De machtige koning Nebucadnezar heeft gedroomd. En wanneer een heerser gedroomd heeft, zo was toen de gedachte, dan had dat heel wat te betekenen voor het hele koninkrijk. Daarom wil hij er zeker van zijn dat zijn wijzen en sterrewichelaars hem een betrouwbare uitleg gaven. Om die reden zegt hij hen niet wat hij heeft gedroomd. Als zij hem zijn droom zeggen, weet hij tegelijk dat hun uitleg betrouwbaar is. Maar wat hij van hen vraagt, is bij mensen niet te geven. Dat is hen onmogelijk. Daarom besluit de koning hen allen te doden.

Hen allen? Dus ook Daniël en zijn drie vrienden: Hananja, Misaël en Azarja? Ja, want die behoren ook tot de zogenaamde wijzen.

Maar Daniël vraagt aan A’rioeh om een dag uitstel. In die nacht worstelen zij in het gebed tot GOD. Want alleen GOD kent de gedachten van mensen, en dus ook wat ze gedroomd hebben. En ze vragen aan de HEERE of Hij hun wil bekend maken wat de koning gedroomd heeft, hetgeen voor mensen onmogelijk is. Dat gebeurt. En met haast brengt A’rioeh Daniël in voor de koning. En Daniël vertelt de koning diens droom, nadat hij van zichzelf afwijst en GOD de eer geeft.

De droom van Nebucadnezar was heel bijzonder. GOD had hem de toekomst geopenbaard. Hij droomde van een geweldig beeld. Het hoofd was van goud, de borst en armen van zilver, de buik en dijen van koper, de benen van ijzer en de voeten van ijzer met leem gemengd. Maar dan komt er een steen aan rollen. Een steen die zonder handen werd afgehouden. Die sloeg tegen dat beeld. En alles werd verpulverd door die steen: goud, zilver, koper, ijzer en ijzer met leem. En die steen werd groter en groter, totdat die de hele aarde vervulde.

In zijn uileg geeft Daniël de betekenis van deze droom te kennen. Want dat gouden hoofd, die borst en armen van zilver, die buik en dijen van koper, die benen van ijzer en die voeten van ijzer met leem gemengd, stellen allen wereldse koninkrijken voor. Dat lijkt heel mooi en prachtig. Vooral wanneer Daniël uitlegt, dat het gouden hoofd van dat beeld Nebucadnezar zelf is. Alleen, wat betekent die steen, die, zonder handen, werd afgehouden? In elk geval komt die steen van GOD uit de hemel. Er komt geen mensenhand aan te pas.

Met andere woorden: God maakt alle wereldrijken te niet. Alleen GODS Koninkrijk is eeuwig. Werkelijk, die Steen is de HEERE JESUS CHRISTUS Zelf. Zegt de apostel niet dat de Steenrots CHRISTUS is (1K.10:4)? We gaan die koninkrijken van de wereld niet invullen. Dat is in het verleden vaak gedaan met telkens andere namen.

Hoe dan ook, al deze koninkrijken gaan ten onder, hoe mooi ze ook lijken, hoe machtig ook. Alleen het Koninkrijk van GOD is eeuwig. Laten alle wereldbeheersers op die “steen” zonder handen toch letten! Wat een ontspanning geeft dat voor de tijd waarin wij leven. Welke heersers en welke machten er in deze tijd ook zijn, Amerika, Rusland, China, ai, satan, alleen het Koninkrijk van GOD in CHRISTUS heeft eeuwigheidswaarde.

Dat was een voorbeeld uit het Oude Testament. En nu uit het Nieuwe Testament. Johannes de Doper predikte: *‘Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen’* (Mt.3:2). CHRISTUS brengt die zelfde prediking (Mt.4:17).

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ‘ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Act 1:3

Er wordt in de Bijbel onderscheid gemaakt tussen het Koninkrijk der hemelen en het Koninkrijk GODS. Maar in wezen staan die twee benamingen voor de zelfde zaak. Wanneer het “Koninkrijk der *hemelen*” wordt genoemd, is dat uit respect voor de Joden, die de Naam van GOD uit eerbied niet willen noemen. Wanneer het “Koninkrijk GODS” in het Evangelie wordt genoemd, duidt dat vaak op Griekse schrijvers zoals bijvoorbeeld Lukas.

In het onderwijs van CHRISTUS wordt ook geleerd met name in de gelijkenis van de boze wijngaardeniers dat het Koninkrijk GODS kan worden weggenomen bij een volk, wanneer dat geen vruchten voortbrengt, der bekering waardig (Mt.21:43).

Ook wordt duidelijk gemaakt dat het Koninkrijk GODS een geestelijk Koninkrijk is. Want de HEERE JEZUS zegt dat het Koninkrijk GODS niet met uiterlijk gelaat komt maar binnen u is (L.17:20-21). En de apostel schrijft dat het Koninkrijk GODS niet is spijs en drank, maar rechtvaardigheid en vrede en blijdschap door de HEILIGE GEEST (R.14:17).

Tenslotte leert de apostel dat GOD Zijn gemeente getrokken heeft uit de macht der duisternis en overgezet heeft in het Koninkrijk van de ZOON van Zijn liefde (Kol.1:13). En dat die zelfde GOD Zijn gemeente roept tot Zijn Koninkrijk en heerlijkheid (1Th.2:12). Weten wij daarvan in ons leven? Ook vandaag? Of staren we ons blind op alle nep van machten die zich vandaag breed maken? Ze stellen echt niets voor. Daarom bidden wij: Uw Koninkrijk kome!

Wat dit laatste betreft, denk ik aan wat de bekende W.à Brakel schrijft in zijn “Redelijke Godsdienst”, hoofdstuk XXVII, over de tweede bede van het Gebed des HEEREN, en dat zo waard is om gelezen en bestudeerd te worden. Hij maakt duidelijk dat GODS Koninkrijk onderscheiden wordt in het Koninkrijk der macht (Ps. 119:91), der heerlijkheid (Mt.25:34) en der genade (Apc.17:14). Nu heeft het geen zin om hier alles wat Brakel zegt over dit Koninkrijk neer te schrijven. Dat zou ook te ver voeren. Maar lees het zelf en voedt uw ziel met deze kostelijkste spijs voor tijd en eeuwigheid, en u zult een schat in de hemel hebben!